REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5300/2023-27

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E NJ E

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu Biserki Pavković Fućak, po prijedlogu sudskog savjetnika Sebastijana Šperande, u pravnoj stvari tužitelja Branka Škiljana iz Ruda, Rude 92/1, OIB: 92971979619, kojeg zastupa punomoćnica Rajka Narančić, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Borisu Porobiji, odvjetniku u OD Porobija i Porobija j.t.d., iz Zagreba, radi isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave zaključene 24. rujna 2026., dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Branku Škiljanu iz Ruda, Rude 92/1, OIB: 92971979619, iznos od 4.521,33 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:
- na iznos od 0,55 EUR od 2.8.2007. do isplate,
- na iznos od 1,38 EUR od 2.9.2007. do isplate,
- na iznos od 1,21 EUR od 2.12.2007. do isplate,
- na iznos od 2,96 EUR od 2.1.2008. do isplate,
- na iznos od 2,84 EUR od 2.2.2008. do isplate,
- na iznos od 9,17 EUR od 2.3.2008. do isplate,
- na iznos od 8,62 EUR od 2.4.2008. do isplate,
- na iznos od 3,12 EUR od 2.5.2008. do isplate,
- na iznos od 4,70 EUR od 2.6.2008. do isplate,
- na iznos od 3,83 EUR od 2.7.2008. do isplate,
- na iznos od 0,42 EUR od 2.8.2008. do isplate,
- na iznos od 1,98 EUR od 2.9.2008. do isplate,
- na iznos od 5,67 EUR od 2.10.2008. do isplate,
- na iznos od 18,38 EUR od 2.11.2008. do isplate,
- na iznos od 12,75 EUR od 2.12.2008. do isplate,
- na iznos od 25,90 EUR od 2.1.2009. do isplate,
- na iznos od 25,89 EUR od 2.2.2009. do isplate,
- na iznos od 27,90 EUR od 2.3.2009. do isplate,

- na iznos od 23,12 EUR od 2.4.2009. do isplate,
- na iznos od 24,14 EUR od 2.5.2009. do isplate,
- na iznos od 20,44 EUR od 2.6.2009. do isplate,
- na iznos od 18,22 EUR od 2.7.2009. do isplate,
- na iznos od 18,47 EUR od 2.8.2009. do isplate,
- na iznos od 20,74 EUR od 2.9.2009. do isplate,
- na iznos od 18,74 EUR od 2.10.2009. do isplate,
- na iznos od 18,21 EUR od 2.11.2009. do isplate,
- na iznos od 21,19 EUR od 2.12.2009. do isplate,
- na iznos od 23,89 EUR od 2.1.2010. do isplate,
- na iznos od 27,29 EUR od 2.2.2010. do isplate,
- na iznos od 26,49 EUR od 2.3.2010. do isplate,
- na iznos od 31,64 EUR od 2.4.2010. do isplate,
- na iznos od 31,48 EUR od 2.5.2010. do isplate,
- na iznos od 36,20 EUR od 2.6.2010. do isplate,
- na iznos od 47,52 EUR od 2.7.2010. do isplate,
- na iznos od 40,77 EUR od 2.8.2010. do isplate,
- na iznos od 56,65 EUR od 2.9.2010. do isplate,
- na iznos od 52,21 EUR od 2.10.2010. do isplate,
- na iznos od 59,23 EUR od 2.11.2010. do isplate,
- na iznos od 67,25 EUR od 2.12.2010. do isplate,
- na iznos od 67,25 EUR od 2.1.2011. do isplate,
- na iznos od 67,25 EUR od 2.2.2011. do isplate,
- na iznos od 62,50 EUR od 2.3.2011. do isplate,
- na iznos od 58,40 EUR od 2.4.2011. do isplate,
- na iznos od 64,90 EUR od 2.5.2011. do isplate,
- na iznos od 76,80 EUR od 2.6.2011. do isplate,
- na iznos od 82,37 EUR od 2.7.2011. do isplate,
- na iznos od 112,92 EUR od 2.8.2011. do isplate,
- na iznos od 87,43 EUR od 2.9.2011. do isplate,
- na iznos od 79,82 EUR od 2.10.2011. do isplate,
- na iznos od 79,84 EUR od 2.11.2011. do isplate,
- na iznos od 86,05 EUR od 2.12.2011. do isplate,
- na iznos od 88,47 EUR od 2.1.2012. do isplate,
- na iznos od 2.491,13 EUR od 19.1.2012. do isplate,
- na iznos od 177,00 EUR od 19.1.2012. do isplate, i to za razdoblje do 31. prosinca 2007. obračunava se u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 30. prosinca 2023. prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 31. prosinca 2023. do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili

granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

II. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika Zagrebačka banka d.d. prema tužitelju Branku Škiljanu istaknuta radi prebijanja u iznosu od 1,96 EUR zajedno sa zateznim kamatama.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, nadoknaditi tužitelju Branku Škiljanu iz Ruda, Rude 92/1, OIB: 92971979619, troškove parničnog postupka u iznosu od 1.700,00 EUR, u roku 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja Branka Škiljana za naknadu parničnog troška preko dosuđenog iznosa, kao neosnovan.

V. Odbija se zahtjev tuženika Zagrebačka banka d.d. za naknadu troška postupka, kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva u skladu s podneskom tužiteljice od 11. srpnja 2025.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 6. lipnja 2023. u bitnome navodi da je 27. lipnja 2007. u svojstvu korisnika kredita s tuženikom kao bankom sklopio Ugovor o kreditu broj 3210019032, broj kreditne partije 7103713523, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti od 25.706,92 CHF, isplaćen po srednjem deviznom tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj. Ističe da je točkom 7. ugovora određeno plaćanje u 84 mjesečna anuiteta od po 365,57 CHF obračunatih po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan odobrenja žiro-računa tuženika. Navodi i da je uz redovnu kamatnu stopu koja je ugovorom o kreditu određena kao promjenjiva, u trenutku ugovaranja iznosila 5,20 %. Tužitelj dalje navodi kako mu prilikom sklapanja ugovora nisu prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja CHF kao i uvećanja mjesečnih anuiteta uslijed rasta tečaja, već mu je ponuđen kredit vezan uz valutu CHF kao najpovoljniji s najnižom kamatnom stopom. Tužitelj navodi kako je dana 16. siječnja 2012. otplatio kredit, te mu je zbog prijevremene otplate zaračunata i tzv. izlazna naknada u iznosu od 176,97 EUR, te ju tužitelj potražuje ovom tužbom. Tužitelj se poziva na presudu Visokog trgovačkog suda poslovni broj Pž-6632/2017-10 od 14.6.2018., kojom se potvrđuje prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 u dijelu koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule, a žalbe tuženika (banaka) na okolnost ništetnosti valutne klauzule odbijene su kao neosnovane. Ističe da je predmetni ugovor o kreditu u potpunosti isplaćen. Navodi i da je stoga tuženik tijekom otplate kredita ništetno i nezakonito obračunavao kunsku novčanu obvezu primjenjujući enormno povećanje tečaja CHF spram kune. Slijedom svega navedenog tužitelj tužbenim zahtjevom potražuje od tuženika isplatu iznosa od 2.161,04 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana

dospijeća svakog preplaćenog anuiteta, kao i da mu tuženik naknadi troškove parničnog postupka uvećano za zatezne kamate od dana donošenja presude.

2. Tuženik u bitnome u odgovoru na tužbu osporava kako osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva, te ističe prigovor zastare u odnosu na sve/bilo koji iznos dospio prije 6. lipnja 2018. Tuženik navodi kako je na tužitelju da dokaže osnovanost tužbenog zahtjeva, osporava aktivnu legitimaciju tužitelja, navodeći kako iz pojedinih anuiteta nije vidljivo tko je izvršavao uplate za tužitelja. Tuženik se protivi predloženom financijskom vještačenju, ali ako se ipak provede predlaže uzeti u obzir i negativne tečajne razlike. Tuženik nadalje osporava tužitelju status potrošača te ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača, te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača. Navodi i da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena je od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti. Tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Navodi i da su potrošačima pa tako i tužitelju prilikom savjetovanja u bankama predočavani i uručivani obrasci u kojima se decidirano pojašnjava pojam valutne klauzule, te promjena tečajeva stranih valuta za koje je vezana valutna klauzula. Dakle, ističe da je odredba o valutnoj klauzuli u CHF-u bila razumljiva tužitelja te je bio svjestan ekonomskih posljedica ugovaranja takve odredbe. Tuženik ističe kako je bio posljednja banka koja je uvela kredite uz valutnu klauzulu CHF, te nije nudio tu valutu ništa više nego kredit u EUR i kunama. U vezi ugovornih odredbi o izlaznoj naknadi tuženik ističe da odredba o izlaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita, prema Odluci o Tarifi naknada Kreditora, za prijevremenu otplatu kredita, a koja je ugovorena po načelu slobode ugovora iz Zakona o obveznim odnosima, kao i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. U odnosu na odredbe o izlaznoj naknadi iz ugovora o kreditu, tuženik navodi da su jasne, uočljive i lako razumljive, budući da su iste sastavni dio ugovora i u njemu su izričito navedene, te da nije prouzročila nikakve neravnoteže između stranaka. Tuženik je podneskom od 13. studenoga 2024. istaknuo i prigovor radi prijeboja na ime negativnih tečajnih razlika u iznosu od 1,97 EUR sa zateznim kamatama. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu troška postupka tuženiku.

3. Podneskom od 11. srpnja 2025. tužitelj je konačno specificirao tužbeni zahtjev (nakon provedenog financijskog vještačenja) na način da traži isplatu 4.521,33 EUR, a koja se sastoji na ime pretplata u iznosu od 4.346,29 EUR kao posljedicu ništetnosti odredaba o valutnoj klauzuli, te iznos od 177,00 EUR na ime naplaćene izlazne naknade kod prijevremene otplate kredita.

3.1. U odnosu na navedeno valja ukazati da je tim podneskom tužitelj preinačio tužbeni zahtjev, i to povećao postojeći. Smatrajući istu preinaku svrsishodnom, sukladno čl. 190. Zakona o parničnom postupku (''Narodne novine'', broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje ZPP), sud je dopustio predmetnu preinaku, te odlučio kao u izreci rješenja. Naime, tužitelj je navedenu preinaku učinio po primitku nalaza i mišljenja vještaka, čime su ispunjeni uvjeti propisani istim člankom. Isto tako, tuženik se upustio u raspravljanje po preinačenom tužbenom zahtjevu, iako se prije toga protivio preinaci podneskom od 9. rujna 2026., pa se u

skladu s čl. 190. st. 4. ZPP-a smatra da je tuženik dao pristanak na navedenu preinaku tužbenog zahtjeva.

4. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210019032 (list 8-12 spisa), nalaz i mišljenje koje prileže spisu P-195/15 (list 13-21 spisa), specifikaciju uplata tužitelja po kreditu (list 22-28 spisa) promet po kreditu/specifikacija uplate (list 112-116 spisa), u Naknade za proizvode i usluge fizičkim osobama (list 117-166 spisa), ugovor o trajnom nalogu br. 004 (list 185 spisa), ugovor o kreditu iz 2012. godine (list 186-191 spisa), sudsku praksu i ostalu dokumentaciju. Provedeno je financijsko vještačenje (list 237-243 spisa), te je saslušan tužitelj (list 268 spisa).

5. Prema tome, predmetom spora je zahtjev za isplatu iznosa od 4.521,33 EUR sa zateznim kamatama, kao posljedica ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli i odredbe o naknadi radi prijevremene otplate kredita, te prigovor radi prijeboja u iznosu od 1,96 EUR.

6. Ocijenivši izvedene dokaze sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (''Narodne novine'' 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; dalje ZPP), te primjenjujući materijalno pravo na tako utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

7. Nije sporno u ovom postupku da je tužitelj sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 3210019032 od 27. lipnja 2007., te među strankama nije sporan iznos glavnice kredita, kao i da je tužitelj platio naknadu za prijevremenu otplatu kredita.

8. Sporna je valjanost Ugovora u odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu, naknada za prijevremenu otplatu kredita, te visina tužbenog zahtjeva. Istaknut je i prigovor zastare, te je sporan i tijek zateznih kamata. Sporan je i istaknuti prigovor radi prijeboja od strane tuženika za iznose kada je tečaj bio niži od početno ugovorenoga.

9. Iz odredbe čl. 1. Ugovora o kreditu proizlazi da se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak, te iz čl. 6. Ugovora o kreditu proizlazi da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan plaćanja.

10. Prema stavu ovoga suda, tužbeni se zahtjev u konkretnom slučaju temelji na institutu stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (''Narodne novine'' broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 140/15., 60/16., 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, 69/26; dalje: ZOO).

11. Izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P- 1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno je da je između ostalih, i ovdje tuženik (banka) u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora

kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 96/03) u razdoblju od 1. travnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju- ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03; dalje ZZP/03) u razdoblju od 10.09.2003. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82., 90., a od 07.08.2007. godine pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima."

11.1. Valja reći da u smislu odredbe čl. 118. ZZP/14 – koji je bio na snazi u vrijeme kad je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu postala pravomoćna – odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovog zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji je potrošač osobno pokrenuo radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

12. Identično je bilo propisano i ranijim ZZP/07 – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. čl. 138.a kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

13. Također je i odredbom članka 502.c ZPP-a propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

14. Imajući u vidu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača valja primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača.

15. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav smisleni način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., kad obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u obrazloženju svoje presude broj: Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

16. Obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, ugovorena valutna klauzula u CHF, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom, te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama članka 138.a ZZP/07, članka 118. ZZP/14 i članka 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

17. Ovdje valja napomenuti kako sud nalazi da su i tužitelj, kao i drugi potrošači, u ovom i drugim istovrsnim ugovorima o kreditu razumjeli opći rizik i značaj promjene tečaja uslijed primjene valutne klauzule, a kako formalno stoji na papiru u svakom takvom ugovoru. Ono što tužitelj nije razumio, a što skriva pozadina takve odredbe jest specijalan, a ne opći, rizik porasta vrijednosti švicarskog franka, kao valute koja se koristi u valutnoj klauzuli. To je ono što tuženik tužitelju prilikom sklapanja ugovora nije objasnio niti ga je upozorio na takav rizik, a s druge strane je kao stručna financijska institucija raspolagao informacijama koje su mogle utjecati na odluku tužitelja da ne odabere kredit s valutnom klauzulom u CHF ili da odustane od takvog prethodnog odabira. Umjesto toga tuženik je nudio sklapanje ugovora s takvom valutnom klauzulom u CHF na jednak način kao i u drugim valutama bez ikakve ograde, dok je u slučajevima klijenata s manjom kreditnom sposobnošću isto nudio i kao jedinu opciju, iz čega je nadalje vidljivo da je tuženik bio svjestan da on osobno

kod takve valutne klauzule ima puno manji rizik, dok s druge strane potrošač ima mnogo veći te su upravo zbog toga i bespredmetni navodi tuženika da zbog same činjenice da se radi o dvostranoj klauzuli predmetna odredba ne uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strane. Sve navedeno što stoji u pozadini ugovaranja takve valutne klauzule čini spornu odredbu nerazumljivom, nejasnom i nepoštenom, a koju pozadinu tuženik niti u jednom ugovoru na pismeno, a dakako niti u jednom slučaju niti usmeno, nije iznio potrošačima, pa tako niti tužitelju. Stoga je jasno da na navedeno nikako ne utječe puka formalnost da je svaki prosječan potrošač inače svjestan što znači valutna klauzula te da isto nije novina u hrvatskom pravnom i gospodarskom sustavu. Pa tužitelj je prilikom ugovaranja bio svjestan i očekivao da se njegova obveza uslijed promjene tečaja može mijenjati na više ili na niže u nekim razumnim dotadašnjim okvirima, ali nikako nije bio/mogao biti svjestan da se njegova obveza zbog promjene tečaja CHF može tako drastično promijeniti zbog specifičnog rizika CHF, a o kojem je morao biti informiran od strane tuženika. Navedeno je jedina poanta utvrđenja nerazumljivosti, nejasnoće i nepoštenosti, a posljedično i ništetnosti od strane sudova u kolektivnom sporu, a tuženik pokušava relativizirati navedeno pozivajući se na općenita shvaćanja o institutu valutne klauzule. Isto tako, u odnosu na pojedinačno pregovaranje i nepoštenost ugovorne odredbe, za navedeno je potpuno nebitna činjenica da li je tuženik tužitelju prije sklapanja ugovora o kreditu nudio kredit u valutnoj klauzuli vezanoj uz neku drugu valutu i da li se tužitelj raspitivao o navedenom u istoj ili drugoj banci, već je bitno jedino to da tuženik, nakon što je tužitelj izabrao i pristao na kredit uz valutnu klauzulu u CHF, prije samog ugovaranja nije istome objasnio i približio sve posljedice i rizike koji su vezani baš uz navedenu valutu. Stoga je relevantno razdoblje za ocjenu nepoštenosti ugovornih odredbi trenutak od podnošenja zahtjeva za davanje kredita s valutnom klauzulom u CHF do trenutka potpisivanja ugovora i ništa prije ili poslije toga. Netočna je tvrdnja tuženika da je tužitelja upoznao s postojanjem specifičnog rizika rasta tečaja CHF, a koju dužnost su sudovi u kolektivnom sporu izričito apostrofirali. Naime nije sporno da su svi potrošači, pa tako i tužitelj u konkretnom slučaju, kao prosječna osoba, bili svjesni značenja općeg valutnog rizika, mogućnost promjene novčane obveze u domaćoj valuti zbog rasta tečaja, no tužitelj i ostali potrošači nisu u trenutku zaključenja svojih ugovora o kreditu bili svjesni specifičnog rizika koji je bio uvjetovan prirodom valute CHF i odnosom domaćeg monetarnog sustava spram nje, a taj specifičan rizik je tuženik upravo prešutio tužitelju. Također je notorno da tužitelju značenje takvog rizika nije objasnio niti javni bilježnik, a niti je isto i mogao jer o takvom riziku, za razliku od tuženika, i nije mogao imati saznanja. Isti je tužitelju mogao jedino pojasniti značaj općeg valutnog rizika, a što, kako je rečeno, nije relevantno za meritum spora. Sud smatra da je tužitelj prihvatio takav opći rizik koji se uobičajeno kreće u prihvatljivom rasponu rasta tečaja, no nije prihvatio rizik rasta tečaja koji ga je doveo gotovo do egzistencijalnih problema, a o kojem je tuženik u vrijeme zaključenja ugovora kao trgovac i bankarska institucija imao saznanja i bio ih dužan podijeliti s tužiteljem. Pri tome nitko ne dovodi u pitanje da je ugovaranje valutne klauzule općenito dopušteno, ali je utvrđeno da je u slučaju konkretnog CHF ugovora o kreditu ugovaranje valutne klauzule bilo učinjeno nepošteno i nesavjesno, a samim time i ništetno.

18. Sud ovdje također ukazuje na činjenicu da je iz ugovora o kreditu koji je predmet ovog postupka razvidno da je tužitelj kao korisnik kredita sklopio ugovor kao fizička osoba, kao i cjelokupnog stanja spisa ne proizlazi okolnost da bi imenovani

predmetni ugovor sklopio u sklopu trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, slijedom čega sud zaključuje i nalazi kako je tužitelj u ovom postupku dokazao svojstvo potrošača u odnosu na korisnika kredita u smislu odredbe čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača. Za dokazivanje suprotnoga, teret dokaza bi bio na tuženiku u smislu odredbe čl. 219. ZPP-a, a koju činjenicu tuženik nije ničim dokazao.

19. Pritom valja istaknuti da je na ročištu 24. rujna 2026. saslušan tužitelj koji navodi da je kredit podignuo kod tuženika radi kupnje motornog vozila Dacia Logan. Tom prilikom je došao u auto-kuću gdje mu je djelatnik rekao kako je za njega najpovoljniji kredit u valuti CHF. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu nije mogao utjecati s kojom bankom će sklopiti ugovor o kreditu, kao i valutu. Tužitelj u svom iskazu ističe kako nitko s njime nije prolazio kroz ugovor, već ga je primjerak ugovora dočekao kada je drugi put došao u auto-kuću. Prilikom sklapanja ugovora je pročitao ugovor, te u to vrijeme nije bio upoznat s pojmom valutna klauzula. Tužitelj navodi kako je kod javnog bilježnika potpisao ugovor. Na upit punomoćnika tužitelja, tužitelj je naveo kako je motorno vozilo kupio za vlastite potrebe, te u vrijeme sklapanja ugovora nije bio nositelj obrta niti vlasnik ili suvlasnik trgovačkog društva. Tužitelj ističe kako mu je rata kredita porasla s 1.600,00 HRK na 2.400,00 HRK, te navodi kako je pokušao s tuženikom dogovoriti moratorij na isplatu kredita u trajanju od neka tri mjeseca, ali mu to nije odobreno. Tužitelj navodi kako je podigao kredit u drugoj banci kako bi podmirio kredit za kupnju vozila. U vezi iznosa naknade za prijevremenu otplatu kredita, tužitelj navodi da se ne sjeća koji je to bio iznos, a na upit punomoćnika tuženika odgovora kako se ne sjeća je li mu naknada skinuta s računa ili je naplaćena iz sredstava kredita.

20. Iskaz tužitelja sud ocjenjuje istinitim i vjerodostojnim, jer je tužitelj iskazivao uvjerljivo i logično, a njegov iskaz je i sukladan s dokumentacijom u spisu. Iz navedenog iskaza sud zaključuje da je tužitelj koristio sredstva predmetnog kredita kao potrošač, i to za kupnju motornog vozila, kao i da nije određeno i precizno upozoren na posljedice mogućeg velikog povećanja rata kredita u odnosu na valutnu klauzulu, kao i da nije bilo mogućnosti pregovaranja oko odredaba ugovora o kreditu. Važno je navesti kako je ovaj sud utvrdio da je tužitelju predmetni ugovor o kreditu upravo od strane djelatnika auto-kuće prikazan i predstavljen za njega kao najpovoljnija opcija.

21. Obzirom je člankom 323. st. 1. ZOO-a propisano da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, ovdje u primjenu dolazi institut stjecanja bez osnove.

22. Na prijedlog tužitelja, sud je odredio financijsko vještačenje po ovlaštenom sudskom vještaku Petri Blašković. Zadatak vještaka je bio na temelju dokumentacije koja se nalazi u spisu izračunati razliku u visini između svake pojedine mjesečne obveze tužitelja na dan njezinog plaćanja u utuženom razdoblju prema sklopljenom ugovoru o kreditu i obveze tužitelja prema tom ugovoru pod pretpostavkom da se glede valutne klauzule primjenjuje ugovoreni tečaj CHF za kune važeći na dan isplate kredita, a posebice u odnosu na tzv. negativne razlike. Zadatak vještaka je i utvrditi visinu tzv. izlazne naknade, te dan njenog plaćanja.

23. Nalazom i mišljenjem vještaka, u skladu s utvrđenjima i izračunima iz nalaza, na temelju postavljenog zadatka, vještak je utvrdio da ukupna razlika s osnove valutne klauzule između anuiteta prema obračunu banke po srednjem tečaju banke važećem na dan plaćanja u odnosu na anuitete prema obračunu banke po srednjem tečaju banke važećem na dan isplate kredita za sve anuitete za koje je nalazom i mišljenjem utvrđen više plaćeni iznos iznosi 4.346,29 EUR, a ukupan iznos obračunate i naplaćene izlazne naknade kod prijevremene otplate kredita dana 18. siječnja 2012. iznosi ukupno 177,00 EUR.

24. Tužitelj je podneskom od 11. srpnja 2025. naveo da nema primjedbi na nalaz i mišljenje, a u skladu s istim je preinačio tužbeni zahtjev, te potražuje iznos od 4.521,33 EUR.

25. Tuženik se nije očitovao na poziv suda na nalaz i mišljenje vještaka, već podneskom od 9. rujna 2026. ističe protivljenje preinaci tužbenog zahtjeva, prigovor zastare na sve preinačene iznose, na tijek zateznih kamata, te predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva uz naknadu parničnog troška tuženiku.

26. Sud je nalaz i mišljenje u cijelosti prihvatio kao stručan i objektivan, jasan i određen, obzirom je vještakinja jasno obrazložila isti, a radi se o vještačenju od strane stručne osobe, a na okolnost utvrđivanja činjenica za koje je potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže. Predmetnu činjenicu potvrđuju i stranke koje nisu imale prigovore na matematički izračun. Slijedom navedenog, sud je utvrdio osnovanost visine tužbenog zahtjeva u iznosu od 4.521,33 EUR sa zateznim kamatama na pojedine iznose.

27. U odnosu na ugovornu odredbu kojom je određena naknada za prijevremenu otplatu kredita (tzv. izlazna naknada) ističe se da je sukladno čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. ZZP/03 koji su bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, određeno da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

27.1. Isto tako, odredbom čl. 84. ZZP/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive, te je odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

27.2. Međutim, tuženik u ovom postupku nije dokazao da se o odredbi čl. 18.D) ugovora o kreditu prilikom sklapanja tog ugovora pojedinačno pregovaralo, te da je odredba bila točno određena, odnosno odrediva.

27.3. Naime, iz navedene odredbe proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koju korisnik kredita može potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita prilikom prijevremene otplate kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se ista sastoji. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po

prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi ugovora.

27.4. Također navedeno proizlazi i iz iskaza tužitelja, kojeg je sud u cijelosti ocijenio kao uvjerljiv, iskren, životan i logičan, u kojem navodi da mu je djelatnik auto-kuće ponudio gotovi tipski ugovor na koji nije mogao utjecati, dakle nije mogao pregovarati o niti jednoj odredbi ugovora, pa tako niti o odredbi ugovora koja se odnosi na tzv. naknadu za prijevremenu otplatu kredita, niti su mu djelatnici auto-kuće objasnili, niti ga upozorili na navedenu naknadu.

27.5. Obzirom je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba čl. 18.D) predmetnog Ugovora o kreditu nije određena, a niti odrediva, niti je o istoj tužitelj mogao pregovarati s tuženikom, to je ista u smislu odredbe čl. 270. st. 1. ZOO-a ništava. Po pravnom shvaćanju ovog suda sporna ugovorna odredba je zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača, te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st.1. ZZP-a. Bitno je i istaknuti, da je propisivanjem sporne odredbe u ugovoru, na način kako je to učinjeno i naplatom ovakve naknade, tužitelj financijski oštećen jer je tuženik povrijedio zakon na njegovu štetu.

27.6. Osim toga i prema pravnom shvaćanju sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanog 5. studenog 2020. (zaključak pod točkom 8) ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojom je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita, može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo, a što se dogodilo i u ovom predmetu.

27.7. Zaključno, a imajući u vidu i sudsku praksu viših sudova, valja reći da prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP/03, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra, nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok odredba st. 2. toga članka propisuje da se smatra da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj poglavito ako je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03, nepoštena ugovorna odredba je ništetna. U konkretnom slučaju utvrđeno je da se o spornoj odredbi Ugovora o kreditu nije posebno unaprijed pregovaralo i tužitelj kao korisnik kredita nije imao mogućnost utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe, a Ugovor o kreditu je bio unaprijed pripremljen od strane tuženika i tužitelj nije mogao unaprijed znati na koji će se način formirati visina sporne naknade, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, pa je takva odredba nepoštena, a posljedično i ništetna. Pri tome, tuženik nije tijekom postupka dokazao da je imao bilo kakve troškove zbog rješavanja tužiteljevog zahtjeva za prijevremenu otplatu kredita, dakle nije dokazao da bi mu nastala bilo kakva šteta prijevremenom otplatom kredita.

27.8. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnim dio ugovorne odredbe iz čl. 18. D) Ugovora o kreditu, u dijelu koji se odnosi na ugovaranje naknade za prijevremenu otplatu kredita, te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev i obvezao tuženika da vrati

tužitelju ono što je primio na temelju te ništetne ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 323. ZOO-a, odnosno na isplatu iznosa od ukupno 177,00 EUR.

28. Sukladno prethodno navedenoj odredbi čl. 323. i čl. 1115. ZOO-a, a s obzirom da je tuženik već prilikom sklapanja samoga Ugovora bio nepošten, budući da je kao osoba koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da je predmetna odredba Ugovora o kreditu protivna svim propisima navedenima u ovoj presudi, to je dužan platiti zatezne kamate i to od prvog slijedećeg dana od dana stjecanja, odnosno od 19. siječnja 2012. pa do isplate.

29. U odnosu na tzv. negativne razlike, valja ukazati da tuženik nema pravo na isplatu iznosa u vidu razlike tečaja za iznos tzv. negativnih razlika tj. za razdoblja otplate kredita, kada je tuženik obračunavao tužitelju i naplaćivao anuitete kredita po tečaju nižem od prodajnog tečaja tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita. Naime, kada je tuženik, kao banka te jača ugovorna strana među strankama zaključenog Ugovora o kreditu nakon sklapanja ugovora, anuitete kredita obračunavao po tečaju koji je niži od tečaja važećeg na dan sklapanja ugovora o kreditu, te na dan korištenja kredita, unatoč okolnosti što je među strankama ugovorena valutna klauzula ništetna kako je to utvrđeno i u kolektivnom sporu pokrenutom radi zaštite prava i interesa potrošača, tuženiku ne pripada pravo na bilo kakvu nadoplatu niti tuženik ima tražbinu prema tužitelju kao potrošaču za ona razdoblja kada je anuitete obračunavao i naplaćivao od tužitelja po tečaju nižem od onog koji je vrijedio u vrijeme sklapanja ugovora tj. na dan korištenja kredita. Pravne posljedice ništetnosti propisane su odredbom čl. 323. ZOO-a tako da je u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a kada to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga, odredbom čl. 323. st. 2. ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je kao jača ugovorna strana povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o krediti koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne obveze u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kako je to konačno i utvrđeno u kolektivnom sporu, to tuženik, kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništetnih odredba ugovora, konkretno odredbe o valutnoj klauzuli, nema pravo od tužitelja kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu ni s osnove naknade štete koju je eventualno sam pretrpio zbog djelomične ništetnosti ugovora obzirom da takvo pravo, a sve u smislu odredbe čl. 323. st. 2. ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora, a što je konkretno tužitelj, a ne i tuženik koji je odgovoran za ugovaranje ništetnih odredbi ugovora. Uostalom, tužitelj nije ništa primio niti stekao bez osnove, budući da je uplate primio tuženik, pa ne postoji obveza za vraćanjem nečega što nije primio.

30. Stoga je sud prilikom odlučivanja uzeo u obzir izračun vještaka koji se odnosi samo na preplate izvršene od strane tužitelja iako je tuženik istaknuo prigovor radi prijeboja, pa stoga tražbina tuženika prema tužitelju ne postoji. Pritom valja napomenuti da, na taj način (eventualno plaćajući manji iznos za vrijeme pada tečaja), nije došlo do povrede interesa potrošača, niti je time narušena ravnoteža u njihovom ugovornom odnosu, da bi dovela do ništetnosti Ugovora. Dakle, odredba o valutnoj klauzuli u Ugovoru o kreditu nije nedopuštena, niti nepoštena u odnosu na tuženika (tako Županijski sud u Puli u presudi posl. br. Gž-299/2020-2 od 06. travnja 2020. u sličnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji). Slijedom navedenog sud je pod točkom II. izreke presude utvrdio da ne postoji tuženikova tražbina prema tužitelju istaknuta radi prebijanja u iznosu od 1,96 EUR, a kako to stoji pod točkom II. izreke presude.

31. Sud ocjenjuje neosnovanim prigovor zastare istaknut po tuženiku obzirom da je tužba podnesena 6. lipnja 2023., a da je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u odnosu na ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli postala pravomoćna 14. lipnja 2018., pa nije protekao rok od pet godina.

32. Odredbom članka 214. stavka 1-3. ZOO-a propisano je da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze. Člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano, dok je člankom 241. ZOO-a propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine.

33. Nadalje, člankom 245. stavkom 1. ZOO-a propisano je da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a stavkom 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način.

34. Podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, slijedom čega je pravomoćnim okončanjem spora pred VTSRH donošenjem presude 14. lipnja 2018. zastara počela ponovno teći u odnosu na tražbinu s osnova valutne klauzule u odnosu na tuženika, kod čega se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare.

35. Temeljem svega ranije iznijetoga, sud je utvrdio obvezu tuženika na platež iznosa kako je odlučeno izrekom ove presude (s osnova ništetnosti valutne klauzule CHF i odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita), a sve sukladno nalazu i mišljenju vještakinje.

36. Odredbom čl. 1114. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove da se tada mora platiti i zatezna kamata i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U konkretnom slučaju

sasvim je evidentno da je tuženik nesavjesni stjecatelj od dana stjecanja, slijedom čega tužitelj ostvaruje pravo na platež zatezne kamate počev od dana plaćanja svakog utuženog anuiteta do isplate, kako to proizlazi iz točke I izreke po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO-a.

37. Naime, tuženik je bio nesavjestan jer je znao, odnosno morao znati da su sporne odredbe predmetnog ugovora protivne prisilnim propisima, imajući u vidu način njihovog ugovaranja odnosno izostanak mogućnosti pregovaranja od strane potrošača o pojedinačnim odredbama i moguće posljedice, a to je znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Također valja reći kako je u ovom slučaju utvrđeno da su odredbe o valutnoj klauzuli nepoštene, a što podrazumijeva nesavjesnost kreditne institucije pa zatezna kamata teče od dana stjecanja od strane tuženika.

38. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a i sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23, dalje u tekstu: OT), te troškovniku tužitelja (list 270 spisa). Tužitelju zastupanom po odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT – 100 bodova), trošak zastupanja na ročištu od 21. studenoga 2024., 20. ožujka 2025. i 24. rujna 2026. (Tbr. 9. toč. 1. - 100 bodova svako), za sastave podnesaka od 20. studenoga 2024. i 11. srpnja 2025. (Tbr.8. toč. 1. – 100 bodova za svaki podnesak), te za sastav podneska od 7. srpnja 2025. (Tbr 8. toč. 4. OT – 25 bodova), odnosno ukupno 625 bodova što uvećano za vrijednost boda od 2,00 EUR iznosi 1.250,00 EUR. Tom iznosu valjalo je pridodati trošak predujma za financijsko vještačenje u iznosu od 450,00 EUR. Stoga tužitelju pripada naknada troškova u sveukupnom iznosu od 1.700,00 EUR, sukladno čl. 155. ZPP-a.

39. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 7. srpnja 2025 za iznos koji prelazi iznos od 50,00 EUR obzirom se radi o podnesku za dostavu dokaza o uplati razlike predujma za sudsku vještakinju, te se ne radi o obrazloženom podnesku u smislu odredbe Tbr. 8.1. OT-a, te je tužitelj odbijen za iznos podneska koji prelazi iznos od 50,00 EUR.

40. Budući da nije uspio u postupku valjalo je odbiti zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

41. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu 30. listopada 2026.

Sutkinja:
Biserka Pavković Fućak

BISERKA PAVKOVIĆ FUĆAK

Elektronički potpisano: 30.10.2026T08:56:43 (UTC:2026-10-30T07:56:43Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 71d7f8d2-6f55-4a3a-88ca-778e5bc4a64e
Općinski građanski sud u Zagrebu

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:
- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.
Žalba se podnosi ovome sudu pisanim putem, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:
- tužitelju po pun.
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-67ff7**

Kontrolni broj: **055ed-4ca72-5e77f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.